

Verslag van de avondwandeling in Deurle-Latem op donderdag 11 juni 2026

Ik citeer even letterlijk het weerbericht op Eén om 13.30 u. op die donderdag 11 juni, bij monde van Bram Verbruggen: “Ook vanavond blijven we onder de wolken zitten en die wolken zijn dik genoeg om af en toe wat lichte regen te laten vallen.”

In Deurle konden we de 2 nochtans voortreffelijke en duidelijk articulerende gidsen amper begrijpen door de aanhoudende regen die door middel van opgezwollen regendruppels gestaag en onverdroten op de paraplu's plensde.

En toch kwamen 33 van de liefst 37 ingeschrevenen opdagen voor een wandeling doorheen het pittoreske Deurle. ‘De zwakke moeten eruit’, was het excuus van één van hen. Inderdaad, Philip.

Deurle, in de middeleeuwen een godvergeten gat aan de Leie bestaande uit bossen en zandheuvelds. De landbouw bracht amper iets op en dus werd deze plek gemedend. Tot in de 2de helft van de 19de eeuw enkele kunstenaars o.a. de gebroeders De Cock dit Leiedorp ontdekten en er met open armen werden ontvangen door de toenmalige Latemse burgemeester, Albijn Van den Abeele, zelf schrijver en kunstenaar. De kronkelende en grillige Leie diende als inspiratiebron en andere kunstenaars vonden meer en meer de weg naar Deurle-Latem. Albert Servaes, George Minne, Gustave Van de Woestyne, Valerius De Saedeleer. Claus, de schilder voor alle duidelijkheid, woonde een eindje verder in Astene maar gebruikte evenzeer de Leie als inspiratiebron.

Het kleine dorpscentrum van Deurle is voor een groot deel nog bewaard zoals het er honderd jaar geleden uitzag. Alleen zijn er nu in de meeste huizen brasseries en restaurants ondergebracht. Op het kerkhof bekeken we enkele grafstenen van opmerkelijke Deurlenaars en ondertussen bleef het maar regenen, regenen, regenen, ... We liepen langs de tuin en de doening van Cyriel Buysse, pal achter het kerkje van Deurle.

We trokken een eind verder door Latemse lanen en kasteeldreven, vaak onverhard, naar het museum Gevaert-Minne, waar het kunstenaarskoppel met zijn vele kinderen in een soort alternatieve zelfbedruipende gemeenschap leefde. Even verder wierpen we een blik op de Latemse Kluis, een buitengoed van de Gentse Dominicanen, die de Latemse kunstenaars niet ongenegen waren en er regelmatig eteries en tentoonstellingen organiseerden ten dienste van deze kunstenaars.

In de 20ste eeuw tenslotte werd Latem en Deurle ontdekt door de industriëlen uit het Gentse die er een rustige optrekje neerpootten in een natuurlijke aandoende omgeving. De vaak uit de kluiten gewassen villa's rezen er als paddenstoelen uit de grond en bieden het al dan niet geslaagde beeld van Latem en Deurle zoals we dit vandaag de dag mogen aanschouwen.

Onze gids, Katrien, evenals de andere gids waren twee gedreven en welbespraakte verhalenvertellers en wisten ons ondanks het natte en gure weer mee te nemen in de wereld van de Latemse school, Cyriel Buysse, de familie Gevaert-Minne, enz ...

We sloten de avond af in het Brouwershuis in Aalter. Het kille vocht dreven we uit onze ledematen met een paar lekkere trappisten. Of hoe je een goed gevoel overhoudt aan zo'n avond: boeiende verhalen en nadien de warme sfeer onder de moedigen der Rederijkers.